

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΑΓΟΡΑ ΑΘΗΝΩΝ ΑΝΑΣΚΑΦΗΣ

Ἡ πυρποληθεῖσα ἀγορά, ἥς τὸν χώρον ἀνασκάπτει νῦν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία, ἦτο, ὡς γνωστόν, ἐντὸς τοῦ κοινῶς παρ' ἀρχαιολόγοις καλουμένου « τετραγώνου τοῦ Ἀδριανοῦ ». Ἡ γενικὴ αὕτη ὀνομασία ἐδόθη εἰς τὸ παμμέγεθες κτίσμα, ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς του ἐφαίνετο ὅτι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων καὶ ἀπίθανον δὲν ἦτο νὰ εἶναι ἐν ἐξ' ἐκείνων τῶν πολλῶν ἐν Ἀθήναις κτισμάτων τοῦ Ἀδριανοῦ, τὰ ὅποια εἶδε ποτε ὁ Πausanias, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐν τῇ περιηγήσει του ὡς ἐν παρόδῳ καὶ ἄνευ ὀρίσμου θέσεως τ' ἀναφέρει. Τινὲς δὲ ὅμως ἀρχαιολόγοι ὠνόμασαν αὐτὸ γυμνάσιον τοῦ Ἀδριανοῦ, λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Pausanias, ὅχι ἴσως ἀπεικόντως (1).

Τί μέχρι τοῦδε ἔδειξεν ἡ σκαπάνη, δὲν ἐπιχειροῦμεν σήμερον νὰ εἰπῶμεν λεπτομερῶς. Ἐλπίς εἶναι ἐν οὐ μακρῷ ἴσως χρόνῳ νὰ γνωσθῇ καὶ ταύτης τῆς οἰκοδομῆς τὸ ἀληθὲς ὄνομα, καθὼς πρὸ ἐτῶν τινῶν πόνῳ καὶ δαπάνῃ τῆς Ἑταιρείας ἐγνωσθῆ ἡ Ἀττάλου στοὰ καὶ ἄλλα ἐνταῦθα τε καὶ ἄλλα τοῦ Ἑλλάδος κτίσματα· διότι ἤδη ἤρξατο ἀναφαινόμενος ὁ ἐσωτερικὸς τῆς οἰκοδομῆς σκελετός, παρουσιάζων τὰ « ἐδάφη τῆς κατασκευῆς » στοᾶς τινος, περιθεούσης ἔσωθεν τὴν ἀρκτικήν καὶ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τοῦ τετραγώνου, οὗ οἱ ἐκ μεγάλων πωρίνων λίθων συγκείμενοι ὑψηλοὶ τοῖχοι ἐβεβαιώθη νῦν, ὅτι ἦσαν ποτε ἐπικεκαλυμμένοι ἔσωθεν μαρμαρίναις πλαξί. Ἐπι δὲ ἐφάνη καὶ καλὸν ψηφιδόστρωτον ἔδαφος μεγάλης ἐκτάσεως περὶ τὸ μαρμάρινον ἐκεῖνο ὀρθὸν κτίσμα, ἐφ' οὗ καὶ

(1) Ἴδου τὸ χωρίον (Ἀττικ. 18, 9) : « Ἀδριανὸς δὲ κατασκευάσατο μὲν καὶ ἄλλα Ἀθηναίσις, ναὸν Ἡρας καὶ Διὸς πανελληνίου καὶ θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν· τὰ δὲ ἐπιφανέστατα, ἑκατὸν εἰκοσι κίονες Φρυγίου λίθου· πεποιήθη δὲ καὶ ταῖς στοαῖς κατὰ τὰ αὐτὰ οἱ τοῖχοι, καὶ οἰκήματα ἐνταῦθα ἐστὶν ὀρόφῳ τε ἐπιγύρῳ καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ, πρὸς δὲ ἀγάλμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς· κατὰκειται δὲ εἰς αὐτὰ βιβλία· καὶ γυμνάσιόν ἐστιν ἐπάνωμον Ἀδριανοῦ· κίονες δὲ καὶ ἐνταῦθα ἑκατὸν λιθοτομίας τῆς Λιβύων ». Τὸ χωρίον τοῦτο ἴσως εἶναι καὶ διεφθαρμένον.

περὶ ὃ ἦσαν ἕως πρὸ μικροῦ τὰ ἐρείπια τῆς γνωστῆς « Μεγάλῃς Παναγίας » τὰ νῦν καθαιρούμενα.

Εἰς τὰ βραχέα ταῦτα περὶ τῆς οἰκοδομῆς προσθέτομεν, ὅτι καὶ γλυπτικῆς ἐν λίθῳ ἔργα σποράδην εὑρέθησαν ἱκανά, ἀλλὰ πάνυ κεκολοβωμένα, καὶ ἐπιγραφαὶ δὲ ὅχι ὀλίγαι, περὶ ὧν νῦν ἡμῖν ὁ λόγος.

Τούτων αἱ μὲν πλείοτεροι, οὔσαι ἐπιτύμβιοι, μαρτυροῦσιν, ὅτι μετηνέχθησαν πάλαι ποτὲ ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ τὴν ἀρχαίαν πόλιν ταφείων ὡς ὕλη ἀπλῶς οἰκοδομικῆ νεωτέρων οἰκήσεων (2). Ἀλλ' ἐφάνησαν καὶ τινες ἄλλοιαι, περὶ ὧν δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἂν δὲν ἀνήκουσιν ἀνέκαθεν εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἀνασκαπτόμενον τόπον, ὅμως καὶ ὅχι πολὺ μακρόθεν ἴσως μετηνέχθησαν. Εἶναι δ' αὐταὶ διαφόρου ὕλης.

Καὶ πρῶτον ἐκδίδομεν σήμερον τιμητικὰς τινὰς εἴτε ἀναθηματικὰς, προσημειοῦντες, ὅτι οὐδεμία αὐτῶν εὑρέθη κατὰ χώραν τὴν οἰκείαν ἰδρυμένη, ἀλλὰ

(2) Πᾶσα σκαφὴ ἐν Ἀθήναις φέρει εἰς φῶς καὶ λίθους ἐπιτυμβίους. Πειθόμεθα δὲ ἡμεῖς, ὅτι ἐπὶ χιλιετηρίδα καὶ πλέον κατὰ τοὺς δυστυχεῖς χρόνους τῆς Βυζαντινῆς κυριαρχίας καὶ τῆς ὕστερον Φραγκικῆς καὶ Τουρκικῆς δουλείας οὐδεμία ἐν Ἀττικῇ ἐγένετο λατόμησις ἀπὸ τῶν θεοκτίστων ὀρέων πρὸς οἰκοδομὰς ἰδιωτικὰς ἢ δημοσίας, ἀλλὰ πᾶν ὕλικόν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐνδόξων ἐρείπιων ἐλαμβάνετο. Τοῦτο δὲ καὶ νῦν ἐτι γίνεται ἐν πλείστοις τόποις τῆς Ἑλλάδος, ἐνεκα βλακείσεως τῶν καθεστηκυῶν ἀρχῶν. Ἐν δὲ Ἀττικῇ καὶ μάλιστα περὶ τὰς Ἀθήνας ἡ ἀπὸ πεντηκονταετίας εἰς ἔθος πάλιν ἐλθοῦσα λατόμησις πετροῶν ὀρέων δὲν περιορίσθη, ὡς ἔπρεπεν, εἰς τὰ μεγάλα ὄρη τὰ μακρὰν τῆς πόλεως, ἀλλὰ ἐξετάθη παρὰ νόμους καὶ εἰς τὰ πολλαχῶς λελαξευμένα ἢ ἐπιγεγραμμένα ἀρχαῖον σεβάσμα ὑψώματα τῆς Πηνυκός, τοῦ Ἀρείου πάγου, τοῦ Μουσείου καὶ ἄλλων μερῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων, ἂπιστον εἶπεν, δικαίωμα ἰδιοκτησίας προβάλλουσι πλεονέκται τινὲς ἰδιῶται, ἐνῶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας οὐδὲν τοιοῦτο ν' ἀποκτηθῆ ἦτο δυνατόν, ὅτε κοινὸν ἀξίωμα ἦτο τὸ « ὅπου δὲν πατεῖ βῶδι, (διὰ ὄργωμα δηλαδὴ) ὁ τόπος δημοσίος », καθὼς μᾶς ἐπληροφόρησε φίλος Ἀθηναῖος· καὶ ὅμως τὰ δικαστήρια νῦν ἀξιοῦσι προσοχῆς τὰς τοιαύτας σκοτίους τῶν ἰδιωτῶν ἀντιποιήσεις ἐπὶ βλάβῃ μεγάλῃ τῆς ἱστορικῆς τοπογραφίας, ἥς τὰ ἔγνη καὶ τὰ τεκμήρια ὁσημέραι ἐλαττοῦνται ὑπὸ τῶν λατόμων ἢ ὅλως καταστρέφονται ἐν ὄψει τῶν ἀρχῶν· ὁ δὲ νόμος ὁ ἀρχαιολογικὸς τοῦ 1834, ὁ τοῦτο βεβαιῶν ἀπαγορεύων, καὶ αἱ κραγαὶ οὐ μόνον τῶν ἐνταῦθα ὀλίγων φιλαρχαίων, ἀλλὰ καὶ παντὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, μένουσιν ἀνίσχυροι. Ἐως πότε ταῦτα;

ἢ ἦσαν ἐνωκοδομημένοι εἰς μεταγενέστερα κτίσματα, ὅποια ἐνταῦθα μάλιστα πρὸς ἀνατολὰς τῆς ἐκκλησίας πολλὰ εὑρομεν καὶ καθηρέσαμεν, ἢ ἦσαν τεθαμμένοι εἰς τὰ χώματα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (1).

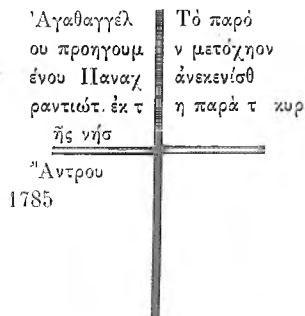
Πρώτην ἐκδίδομεν τιμητικὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἐξῆς, κεχαραγμένην ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν μεγάλης τετραγώνου πλακῶς λίθου Ὑμηττίου, ἣτις ὡς ἐπίθημα ἐπὶ βάρου ἢ στυλοβάτου οἰκοδομῆς τινὸς θὰ κατεσκευάσθη ποτέ, ἀνεῖχε δὲ ἀνδριάντα τοῦ ἀπὸ 41 μέχρι 54 μ. Χρ. βασιλεύσαντος Κλαυδίου, τοῦθ' ὅπερ τεκμηριοῦται ἐκ δύο ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας τοῦ λίθου ἐπιμήκων καὶ πελματοειδῶν κοιλωμάτων, ἐν οἷς οἱ πόδες ἔβαινον. Ὁ ἀριστερὸς πύξ προεῖχεν. Ὑψος τῆς πλευρᾶς τῆς ἐχούσης τὰ γράμματα, ἦτοι πάχος τῆς πλακῶς 0,20, μῆκος 0,76, βάθος 0,70. Σχῆμα γραμμάτων τὸ γνωστὸν τῶν χρόνων ἐκείνων. Μεταγραφόμενα λέγουσι·

1.

Τιβέριον Κλαύδιον Καίσαρα σεβαστὸν
 Γερμανικὸν αὐτοκράτορα σωτῆρα
 τοῦ κόσμου ἢ βουλὴ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου
 καὶ ἢ βουλὴ τῶν ἐξακοσίων καὶ ὁ δῆμος,
 5 στρατηγούντος ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας τὸ Δ
 Τιβερίου Κ)λαυδίου Νουίου ἐξ Οἴου.

Πολὺ ὁμοία (ἀνευ ὁμῶς τῶν « σωτῆρα τοῦ κόσμου ») πρὸς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Νουίου στρατηγούντος (ὄχι ὁμῶς τὸ δ^{ον}, ὡς ἐνταῦθα), εἶναι ἢ ἐν CIA, III, 457 ἐκδοθεῖσα ἐπιγραφὴ. Ἐκεῖ καὶ ἄλλαι

(1) Οὕτω εἰς τὰ χώματα, εἰς βάθος 3 1/2 μέτρων βορειοδυτικῶς τῆς ἐρειπωμένης ἐκκλησίας καὶ ἐν ἀποστάσει 20 βημάτων εὐρέθη πλάξ ἐνεπίγραφος, ἢ μόνη περὶ τῶν νεώτερον τούτων καὶ ἀθλίων κτισμάτων μαρτυροῦσά τι. Ἔχει ἀναγεγλυμμένον σταυρὸν μὲ βάσιν ἐλικκοειδῆ πρὸς τὰ ἔξω καὶ γράμματα ἐγκεχαραγμένα ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ σταυροῦ τάδε·

Ἐτηρήσαμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὴν κκογραφίαν τοῦ πρωτοτύπου.

τρεῖς εἰς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα τιμητικάι.—Τὸ ἐν τῷ 7^ῳ στίχῳ Τιβερίου, ὄντος ἐκεῖ βεβλαμμένου τοῦ λίθου, συνεπληρώσαμεν ἐκ τῆς ἐν CIA, III, 4085 ἐπιγραφῆς, ἐξ ἧς ἐγνώσθη πρὸ ἐτῶν, ὅτι ὁ Νούιος καὶ τὸ 7^{ον} ποτὲ ἐστρατήγησεν ἐπὶ τοὺς ὀπλείτας, ἐκ δὲ τῶν αὐτόθι ὑπ' ἀριθ. 457 καὶ 613, ὅτι ἦν υἱὸς Φιλείνου· μόνον δὲ τὸ κύριον αὐτοῦ Ἑλληνικὸν ὄνομα εἰσέτι ἀγνοοῦμεν, διότι τὸ Νούιος εἶναι τὸ Ῥωμαϊκὸν Novius, τῆς γενεᾶς δηλ. εἰς ἣν εἶχεν εἰσποιηθῆ ἢ ἦς ἦτο πελάτης ὁ Ἀθηναῖος ἀνὴρ.

2.

Πλακῶς λίθου Ὑμηττίου ἀνω γωνιαῖον μέρος ὕψους 0,21, πλάτους 0,18, πάχους 0,06, ἔχει μόνα τάδε·

Σωτῆ(ρι καὶ κτίστη
 αὐτοκράτορι Ἀδριανῷ
 (Ὀλυμπίῳ).

Τὴν συμπλήρωσιν ἐποίησα ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι θὰ ἦτο ἡ λεπτὴ αὕτη πλάξ ἀνατεθειμένη παρ' ἰδιώτου ἀνδρός, εὐγνωμονοῦντος εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀδριανόν, ὅποιαι μικραὶ εὐρέθησαν κατὰ καιροὺς πολλαὶ ἐν Ἀθήναις, ἔχουσαι τὴν βραχεῖαν ἢ ἔδωκα ἀναθηματικὴν φράσιν αἱ πλεῖσται κατὰ δοτικὴν πτώσιν, ἀνευ ἄλλης προσθήκης ἢ ὀνόματος τοῦ ἀνατιθέντος. Ἴδε ἐν τῷ CIA, III μάλιστα τὰς ἀπὸ ἀρ. 493 ἕως 524. Αἱ μικρόταται αὐτῶν, αἱ ὑπ' ἀριθ. 496 a καὶ b, ἔχουσιν ὕψος ὄχι πλέον τῶν 0,22 καὶ 0,26. Ὡς φαίνεται μοι, ἐνωκοδομοῦντο αὗται εἰς τοίχους ναῶν ἢ ἄλλων δημοσίων οἰκοδομῶν.

3.

Βάρου μικροῦ κυλινδρικοῦ λίθου Ὑμηττίου κάτω μέρος, σώζον τὸν ἐκεῖ ἀρχιτεκτονικὸν του κόσμον. Ὑψος τὸ νῦν ὑπολειπόμενον 0,24. Ἐσώθησαν μόνα τὰ ἐξῆς γράμματα τῶν τελευταίων στίχων·

.
 Καίσα(ρ. . .
 Ὀλυ(μπι. . .

Καὶ τοῦτο εἰς τὸν αὐτὸν αὐτοκράτορα θὰ ἦτο ἀνατεθειμένον.

4.

Βάρου λίθου Πεντελησίου επίθημα, σώζον ἐν μέρει τὸν ἀρχιτεκτονικὸν τοῦ κόσμον, ἄλλως δὲ πολὺ ἀποκεκρουσμένον καὶ ἀποτετριμμένον, ἔχει τάδε·

..... Ιον καὶ
 . . . ἀποδεδειγμένον . . .
 . . . καὶ εὐεργέτην

Ύψος τοῦ λίθου ἦτοι πάχος τῆς ἐπιγεγραμμένης ἐπιφανείας 0,19, μῆκος 0,52, βάθος 0,42.

5.

Βάρου ἢ πλακὸς μικρὸν τεμάχιον λίθου Πεντελησίου, πάντοθεν σχεδὸν ἀνωμάλως ἀποτεθραυσμένον, πλὴν ὅπου ὁ νῦν α^{ος} στίχος ἀρχεται, ὅστις ὅμως δὲν ἦτο ἐξ ἀρχῆς πρῶτος, ἔχει τάδε·

.....
 |νο(υ. θυ-
 |γατέ(ρα ἢ ἐξ Ἀρείου
 πάγο(υ βουλή καὶ
 ἢ) βο(υλή τῶν . . .

Ύψος τοῦ τεμαχίου 0,21, πλάτος 0,12, πάχος 0,09.

6.

Ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή ἀναφέρεται βεβαίως εἰς ῥήτορα καὶ συγγραφέα τοῦ 7^{ου} μ. Χρ. αἰῶνος, τὸν Πόπλιον Ἐρέννιον Δέξιππον, Πτολεμαίου υἱόν, Ἑρμειὸν τὸν δῆμον, ὅπως τό τε ὄνομα αὐτοῦ πλήρες καὶ τὰ ἀξιώματα πάντα ὅσων ἔτυχεν ἐν τῇ πατρίδι γνωρίζονται ὅχι ἐκ ταύτης, ἀλλ' ἐξ ἄλλων ἐπιγραφῶν, ἃς ἴδε ἐν CIA, III, ἀρ. 70 a. 714. 715. 716. 717. Περὶ τὸ ἔτος 269 μ. Χρ. ἐνίκησεν ὁ ἀνὴρ τοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσβαλόντας Γότθους, ἠγούμενος τῶν Ἀθηναίων (ὄρα Τρεβέλ. Πολλίωνα, κεφ. 13). Συνέγραψε δὲ Ἱστορίας, ὧν σώζονται ἀποσπάσματα, συνηγμένα ἐν τῷ α'. τόμῳ τῶν *Scriptores historiae Byzantinae* τῆς ἐκδ. Βόννης.

Ἡ ἡμετέρα ἐπιγραφή εἶναι κεχαραγμένη ἐπὶ σπονδύλου κίονος Δωρικοῦ, λίθου Πεντελησίου, ἔχοντος 20 ῥαβδώσεις, ὕψος δὲ 1,17, κάτω διάμετρον 0,65, ἄνω διάμετρον 0,60. Πρὸς παρασκευὴν ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς νὰ ἐγκολαφθῶσι τὰ γράμ-

ματα, ἀπεξέστησαν τινὲς τοῦ σπονδύλου ῥαβδώσεις. Ἄνωθεν δὲ αὐτοῦ καὶ κάτωθεν ὑπάρχει ἀνὰ ἐν κοίλωμα. Τὰ γράμματα ἔπαθαν πολλὰς βλάβας, δι' ὅ καὶ ἀτελῶς τὰ ἀνέγνωμεν ὡς ἐξῆς·

Ἀγαθῆ τύχη.
 Λυσικλῆς τὸδ' ἄγαλμα συν . . . ΝΤΟΝΕΤΙΩ
 υἱεῖ Δεξιππ . . . νεύματι Κεχροπίης
 ο(ῦ)νεκα ΛΕΠΟΛΗ
 5 ΛΛΙΛΙΑΙΛΟΛ.ΣΥΣ...ΟΝΟΝΕΣΤ..ΟΝΟΥΣ

Τοῦτον ὃν εἰσορά(α)ς παριῶν, ξένη, ἔστιν ἀληθῶς Κέχροπος ἐ(ννα)έτης καὶ φίλος ἀθανάτοις, τὸν κρατεροὶ βασιλεῖς ἐτίμησαν χάριν ἔργων ὧν ἔκαμε Ἰουν . . . (χ:)ῶν πεποτήκαΙ κ(α)λῶν·
 10 τοῦτον Κεχροπίδαί θε(ο)εἰκελοι Λυσικλῆς τε Δέξιππός τ' ἐρατὸς στήσαν ἀγαλλόμενοι.

Ὅτι οἱ στίχοι εἶναι ἐλεεινοί, οὐδεῖς, νομίζω, θ' ἀρνηθῆ. Καὶ ἂν δέ τις μετ' ἐμὲ ἐκδότης τοὺς ἀναγνώσῃ ἐπὶ πλέον ἔτι ἢ συμπληρώσῃ κατ' εἰκασίαν, οὐδέν τι μᾶλλον θ' ἀποβῶσι καλλίονες. Παρατηρητέον δέ, ὅτι δύο εἶναι τὰ ἐπιγράμματα, τετράστιχον τὸ πρῶτον, τὸ δὲ ἄλλο ἐξάστιχον, καθ' ὃ τοῦτο δηλοῦται ἄλλως τε καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ τοῦ λίθου τὸ διάστημα μεταξὺ τοῦ ε^{ου} καὶ τοῦ ς^{ου} στίχου εἶναι μείζον ἢ τὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων στίχων. Νομίζω δέ, ὅτι οὕτω εἰς δύο ἐπιγράμματα πρέπει νὰ διαιρηθῶσι καὶ οἱ στίχοι οἱ ἐν τῷ λίθῳ τῷ ἐκδοθέντι πρὸ ἐτῶν ἐν CIGr. 380 καὶ ὕστερον ἐν CIA, III, 716 (καὶ παρὰ τῷ Kaibel ἐν Epigramm. gr. ex lap. conl. ἀρ. 878), οἱ εἰς τὸν αὐτὸν Δέξιππον ἐπαινετικοί, ὥστε οἱ ἀπὸ τοῦ « Ἀλκῆ καὶ μύθοισι » μέχρι τοῦ « ἐξέμαθεν » ν' ἀποτελῶσιν ἐν αὐθυπόστατον ὀκτάστιχον ἐπίγραμμα, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ « Φήμη μὲν » μέχρι τέλους ἄλλο τετράστιχον. Εἶναι δ' ἐκεῖνο ἢ ἐκεῖνα τὰ δύο κατ' ἐμὲ ἐπιγράμματα ἀσυγκρίτως καλλίονα τῶν σήμερον ἐκδιδομένων κατὰ τε τὰς ἐννοίας καὶ τὴν φράσιν καὶ τὰ μέτρα. Ἄλλὰ περίεργον, ὅτι οὐτ' ἐν ἐκείνοις οὐτ' ἐν ἄλλῃ τινὶ τῶν ἐν τῷ CIA ἐκδοθεισῶν ἐπιγραφῶν οὐτ' ἐν τῷδε τῷ σήμερον ἐκδιδομένῳ λίθῳ γίνεται ῥητῶς μνεία τοῦ στρατηγικοῦ κατὰ τῶν βαρβάρων κατορθώματος τοῦ Δεξιππου. Πάντες δὲ οἱ λίθοι οὗτοι ἀδεία τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν παιδῶν τοῦ ἀνδρὸς ἰδρῦθησαν, ἐξ ὧν ὁ Λυσικλῆς ἐνταῦθα πρῶ-

τον αναφαινεται. Ούτω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Δέξιππος εἶχε πρότερον τιμήσῃ διὰ μνημείου τὸν πατέρα αὐτοῦ Πτολεμαῖον.

Καὶ ἤθελα μὲν νὰ εἶπω τινὰ περὶ τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος τούτου ἔθους, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἂν τὸ ὑπ' ἀρ. 716 μνημείον καὶ τὸ σήμερον ἐκδιδόμενον ἐξ ἰδίου καινοῦ λίθου κατεσκευάσθησαν, καὶ τρίτον ἂν καὶ τὰ τρία τοῦ Δεξιππου τούτου τιμητικὰ μνημεία πρὸ τοῦ ἔτους 269 ἰδρύθησαν, ὡς περὶ τοῦ ὑπ' ἀρ. 717 ὁ Boeckh ἐδόξασεν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ῥηθισόμενα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ῥηθῶσι βραχέως, ὅπως ἡ οἰκονομία τῆς Ἐφημερίδος ταύτης ἀπαιτεῖ, ἀφίσταμαι τοῦ ἐπιχειρήματος.

Καὶ αὗται μὲν τοιαῦται αἱ ἐπιγραφαί· μία δὲ μόνη ἕως τῶρα εἰς κτίσμα ἀναφερομένη ἀνεσκάφη, 25 βήματα δυτικῶς τῆς ἐκκλησίας καὶ εἰς βάθος τριῶν μέτρων εἰς τὰ χῶματα, ἡ ἐξῆς·

7.

... Πομπωνία, Κλᾶρα, ἱέρεια
 ἐκ τῶν ἰδίων

Ἀπλῆ παχεῖα πλάξ λίθου Πεντελησίου μήκους 0,53, πλάτους 0,50, πάχους τῆς ἐπιγεγραμμένης ἐπιφανείας 0,18, ἐνθεν καὶ ἐνθεν οὔσα κολοβή, ἔχει τὰ ὀλίγα ταῦτα χαράγματος ἐπιμελεστάτου γράμματα. Τρίτον ἄλλον στίχον οὐδέποτε εἶχε. Ἐπὶ τῆς

α Ε Δ Ο Χ Ξ Ε Ν Τ Ε Ι Β Σ
 λ Τ Ε Υ Ε Α Ι Ν Ε Α <
 Α Κ Ο Ι Ν Η Ο <
 Η Ο Ρ Ο Ξ
 Α Ν
 Δ Ε Μ Ο
 5 Α Θ Ε Ν Ε ζ
 Ο Φ Ε Λ Ο Ν Τ Ο
 6 Ι Ε Ρ Ο Ρ Ο Ι Σ
 Ε Μ Ο Κ Α Ι Τ Σ
 Ο Ξ Ε Λ Λ Υ Ε
 10 - Ε Ξ Ε Μ Ρ
 - - Μ Ι Ο
 40
 15
 20

ἄνω ἐπιφανείας, τῆς τοῦ πλάτους, ὁρᾶται κοίλωμα κυκλικὸν ὡς 0,30 περίπου διαμέτρου, κολοβὸν τὰ νῦν.— Οὐδὲν περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης ἐξ ἐπιγραφῶν ἄλλων ἢ ἐκ βιβλίων ἠδυνήθην νὰ ἐξιχνιάσω.

Ἄπο τῶν λυπρῶν τούτων λειψάνων μεταβαίνομεν εἰς ἄλλα ἀξιολογώτερα.

8.

Εἰς δύο διάφορα μέρη τοῦ ἀνασκαπτομένου χώρου εὐρέθησαν τρία τεμάχια στήλης λίθου Πεντελησίου, ὧν τὰ δύο συναρμοζόμενα παρέχουσιν ἐν στίχοις ἔνδεκα ἀρχὴν ψηφίσματος τῶν Προευκλειδεῶν χρόνων, ὑπόθεσιν ἔχον τὰ κατὰ τὸ ἱερὸν τῶν Ἀνάκων (= Διοσκούρων) καὶ τὴν αὐτοῦ διοίκησιν, τὸ δὲ τρίτον τεμάχιον, προφανῶς ὄν ἐκ τῆς αὐτῆς στήλης, προσκολλᾶται ὅμως ὅχι ἀμέσως εἰς τὰ πρότερα δύο, ἀλλὰ εἰς ἐν ἄλλο τεμάχιον τέταρτον, ὅπερ τῆς αὐτῆς ὄν ὑποθέσεως πρὸ ἐτῶν εἶχε γίνῃ κτήμα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας καὶ ἀντιγραφὴν ὑπὸ U. Köhler ἐξεδόθη ὑπὸ Kirchhoff ἐν CIA, I, ἀρ. 34. Οὕτω τῶρα ἀποτελοῦνται δύο συστάδες λίθων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς στήλης, ἑκατέρα ἐκ 2 τεμαχίων, μὲ χάσμα ἐν τῷ μεταξύ, ἴσον μέγα, ἄδηλον.

Ἐφεξῆς δίδομεν τὸ ὄλον τῶν τεσσάρων τεμαχίων· καὶ τὰ μὲν προσλαβόντα τὰ στοιχεῖα α, β, γ, εἶναι τὰ νῦν εὐρεθέντα, τὸ δὲ ὑπὸ τὸ στοιχεῖον δ εἶναι τὸ προεκδοθὲν ἐν τῷ CIA.

< . λ
 . Κ Ι Ο Ι λ
 ϝ Ρ Ε Ν Τ Ο Ι Β Σ δ
 ϝ Ν Τ Ο Τ Ο Τ Ο Ι Ν Α Ν Α
 5 Ι Τ Ο Η Ι Ε Ρ Ε Ο Ξ Ε Π Ι Ξ Σ
 ϝ Ν Α Λ Λ Ο Ν Θ Ε Ο Ν Π Α Ρ Α Δ Ι Δ
 Τ Ο Υ Τ Ο Ν Η Ο Ξ Τ Ι Ξ Δ Α Ν Λ Α
 Α Ν Α Κ Ο Ι Ι Ι Ι Ε Π Ρ Ο Τ Ε Ρ Ο Ν Ε
 λ Φ Ο Ν Τ Ο Ν Α Υ Τ Ο Ν Η Ο Ι Η Ι
 10 Ν Α Κ Ο Ι Ν Ε Β Υ Θ Υ Ν Ο Ξ . . . Μ .
 Ι Π Α Ρ Η Ε Δ Ρ Ο Ι Κ Α Τ . . . λ Ν Σ
 ' Τ Ο Ε Π Ι Β Α Τ Ι Κ Ο . . . Ρ Ο Α
 Γ Ξ Τ Ο Δ Ι Κ Α Ξ - . . Ι Ο Ν Τ
 Ν Ο Ξ Ι Ν Η Α . . Ι Κ Α Ι Τ
 < , - Ρ Ι Ο Ν . Τ Α Ν Δ Ε Ο
 Τ Ο Ξ - Ρ Α . . Ο Ρ Α Ξ Τ Ο γ
 Π Ε Ν Ι . . Ο Ξ Τ Ε Ν Τ Ο
 . . Τ Ο Ν Π Λ Ε Ο Ν
 λ Κ / - Α Τ Α Υ Τ
 λ Τ Ε Κ Ο Ξ Τ Ε Ξ
 Υ Τ Ο Ν
 Ε Λ λ

Ἴδου καὶ ἡ μεταγραφή των·

α Ἐδοχσεν τῷ βο(λεῖ καὶ τῷ δέμοι ὁ δεῖνα ἐγραμμ-
 ἄ)τευε, Αἰνέας (ἐπεστάτε τοῖν
 ἄκοιν Ηος (. τῷ
 Ηόπος
 (ι
 Ἄν
 δέμο
 5 Ἄθένεσ
 ὄφελον το (. Η-
 6 ιεροποιο
 ἔμο καὶ το
 ος ἐγγυε
 10 τεσεμπ
 ζε:)μιο
 ς. \
 πινα)κιοΙΛ
 σκ)οπῆν τῷ βο(λομένοι
 τὸ Ηιερ)ὸν τὸ τοῖν Ἄνά(κοιν δ.
 5 Ι τῷ Ηιερέος επισς
 τ)ὸν ἄλλον Θεὸν παραδιδ(ο
 τούτον· Ηός τις δ' ἂν λα.
 τοῖν) Ἄνάκοι(ν) ἔ πρότερον ε
 ἀναγρ)αφόντον αὐτὸν Ηοι Ηι(ερ
 10 τοῖν Ἄ)νάκοιν ἔ εὐθυνοσ μ
 Η)οι πάρΗεδροι κατ. Λνο
 το ἐπιβατικο πο α
 ἐς τὸ δικαστ(έρ) ιον τ
 νοσιν Ηα. ι καὶ τ
 15 δικα)στεριον (Ηό) ταν δεο γ.
 τὸσ πρά(κτ) ορασ το
 πεντ(εκ) οστῆν το
 τον πλεον
 ν κατὰ ταύτ(α
 20 πε) ντεκοστῆσ
 υτον (γρ)αφ
 ελα

Τοῦ 8ου τεμαχίου αἰσυμπληρώσεις, πλὴν μιᾶς τε-
 θεΐσης ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ 6ῳ στίχῳ, εἶναι ὑπὸ τοῦ Kirch-
 hoff. Ἐν δὲ τῷ 10ῳ στίχῳ προσέθηκα ἐκ τοῦ λίθου
 κολοβὰ τρία ἔτι γράμματα τὰ Σ Τ Ε. Οὐδὲν ἄλλο
 κρίνω ῥητέον ἐν τῷ παρόντι, πλὴν ὅτι τὸ ἀνωτάτω
 τεμάχιον τῆς στήλης σώζει καὶ μέρος ἐπικράνου ἢ
 ἀετώματος πολλὰ παχέος, διότι εἶναι 20 ἑκατο-
 στῶν, ἐξ οὗ εἰκάζει τις, ὅτι δὲν θὰ ἦτο μικρῶν δια-
 στάσεων ἢ ὅλη στήλη.

9.

Ἐκτυποῦμεν καὶ τὴν ἐξῆς χορηγικὴν ἐπιγραφὴν,
 ἣτις ἐπτάκις μὲν μέχρι τοῦδε ἐξεδόθη καὶ ἐφιλο-
 κρινήθη ὑπὸ διαφόρων ἐκδοτῶν, πρῶτον τῷ 1828
 ὑπὸ Βοικχίου ἐν C. I. Gr. I, 226 b (Add. σελ. 909)
 εἶτα ὑπὸ Πιττάκη ἐν Anc. Ath. σελ. 183, ἀκο-
 λούτως ὑπὸ Le Bas, Παγκαθῆ, Keil, Köhler καὶ
 Reisch, ἔσχε δὲ τὴν παράδοξον τύχην νὰ περιπέσῃ
 τὸ κείμενόν της τὸ ἀληθὲς εἰς ἀβεβαιότητα καὶ νὰ
 πειρῶσιν αὐτὸ οἱ ἐκδόται διαφοροτρόπως διὰ εἰκα-
 σιῶν διορθωτικῶν· διὰ τί; διότι ὁ λίθος, ὁ ἔχων
 αὐτὴν, ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἀτελῶς ἐξεδόθη ὑπὸ Βοικ-
 χίου καὶ Πιττάκη, οὐδαμοῦ πλέον ἐφαίνετο, ἵνα
 ἀκριβέστερον ἐξετασθῆ. Ἐχρηζε δὲ ὄντως ἀκριβε-
 στέρας ἐξετάσεως, μάλιστα διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ φε-
 ρόμενον ὄνομα ἐπωνύμου ἀρχόντος, ὅπερ ὡς μὴ
 γνωστὸν ἐκ τῶν ἄλλοθεν εἰς ἡμᾶς περιελθόντων κα-
 ταλόγων τῶν ἐπωνύμων Ἀθήνησιν ἀρχόντων παρεῖ-
 χεν ὑποψίας. Νῦν δὲ ἀνεφάνη ὁ λίθος ἐν ταύταις
 ταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ δὴ πρὸς δύσιν τῆς ἐκκλησίας,
 παραχρῶμένος εἰς βᾶθος ἐνὸς περιήπου Γαλλικοῦ
 μέτρου.

Ἐχει σχῆμα ἀπλῆς καὶ ὅλως ἀκοσμῆτου παχείας
 δοκοῦ λίθου Πεντελησίου, μήκους 1,60, ὕψους
 τῆς ἐγγραμμάτου ἐπιφανείας 0,21, βᾶθους ἢ πά-
 χους 0,33, φέρει δὲ τὰδε τὰ γράμματα κατὰ μῆ-
 κος, χαράγματος καλοῦ, ὁποῖον γνωρίζεται τὸ κατὰ
 τὰς ἀρχὰς τοῦ 8ου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος·

ΑΙΙΗΙΞΕΙΙΚΑ
 ΠΥΘΟΔΩΡΟΞΕΠΙΙΗΛΟΕΧΟΡΗΓΕ
 ΑΡΙΞΤΑΡΧΟΞΕΔΙΔΑΞΚΕΧΑΡΙΑΞΗΡΧ.

(Ἐπὶ τῆς ἄνω ὀριζοντίου ἐπιφανείας ἐχαράχθησαν ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις 4 γράμματα Γ Π Φ Β).

Οὕτω λοιπὸν ἔχοντος τοῦ λίθου, πᾶσαι αἱ ἀλλοῖται ἀναγνώσεις ἢ διορθώσεις ἢ ἀθετήσεις τινῶν αὐτοῦ λέξεων αἴρονται ἐκ τοῦ μέσου, βεβαιοῦνται δὲ ἀραρότως τὸ Χαρίας (ὄχι Χαβρίας, ὡς μετ' ἐνδοιασμοῦ διώρθου ὁ Παγκραβῆς ἐν *Antiq. hellén.* III, σ. 701), καὶ τὸ ἦρχε (ὄχι δὲ ἠϋλε, ἣν μεταβολὴν πρὸ μικροῦ ὁ Aem. Reisch ἐν πραγματεία τινὶ *de musicis Graecorum certaminibus*, Vindobonae, 1885, σελ. 38 πάνυ τολμηρῶς ἐπρότεινε, μεταμορφῶν οὕτω τὸν ἄρχοντα εἰς αὐλητήν).

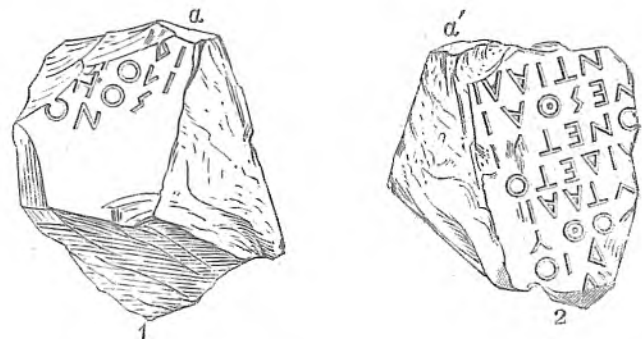
Τίνος δὲ ἔτους ῥητέος ἐπώνυμος ὁ Χαρίας, ἀφοῦ πάντα τὰ ἔτη τοῦ 8^{ου} πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος εἶναι κατελιημμένα ὀνόμασιν ἐπωνύμων ἀρχόντων, δυσχερὲς εἶπεν. Ὁ μακαρίτης Βοϊκχιος, μὴ ἔχων ἐμπρὸς του τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων τοῦ λίθου, ἐδικαιοῦτο ἴσως νὰ γράψῃ, ὡς ἔγραψεν· «ὁ ἀρχων εἶναι ἐκεῖνων τῶν χρόνων, ὅπου οἱ κατάλογοι ἐκλείπουσι» (δηλ. μετὰ τὴν 122^{αν} Ὀλυμπιάδα ἤτοι ἀπὸ τοῦ πρὸ Χρ. 292 ἔτους καὶ ἐξῆς)· καὶ «ἡ ὄχι διὰ διφθόγγου γραφὴ τοῦ ΕΧΟΡΗΓΕ ἐτηρήθη κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν παλαιωτέρων ἐπιγραφῶν». Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα τῶρα τὰ αὐτὰ νὰ εἴπωμεν· κλίνομεν δὲ νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι τὸ Χαρίας εἶναι τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ ἐν Ὀλ. 91, 2 (=415 πρὸ Χρ.) ἀρξάντος καὶ ὄχι τὸ Χαβρίας, ὃ φέρεται διὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν τοῖς ἐκ βιβλίων εἰς ἡμᾶς περιελθούσι καταλόγοις τῶν ἀρχόντων· τοῦτο ἴσως εἰσεχώρησεν εἰς τὰ βιβλία ἕνεκα τοῦ ὅτι γνωστότατον ἦτο εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ ὁμοίωχον ὄνομα τοῦ διασήμου στρατηγοῦ Χαβρίου, ὅπερ ὅμως, καθ' ὅσον ἠξεύρω, δὲν ἀνεγνώσθη εἰσέτι ἐπὶ λίθων ὡς ἀρχοντος. Τῶν δὲ Η καὶ Ω τῶν ἐπὶ τοῦ λίθου ἡ ἐμφάνισις ἢ ἀπροσδόκητος ἐξηγεῖται, ἔταν παραδεχθῶμεν, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ ἐπὶ Εὐκλείδου ἀρχοντος ἐνιαυτοῦ (403 πρὸ Χρ.) ἐγένετο ἐνίοτε ἐν Ἀθήναις χρῆσις τῆς μετ' ὀλίγα ἔτη παγκοίνου καταστάσεως νεωτέρας ὀρθογραφίας. Παραδείγματα τοιαῦτα εὑρηται ἐν CIA, I, 23. 24. 40. 299. 338.

10.

Νῦν δὲ δημοσιεύομεν ἐν ξυλογραφίᾳ ἀπεικασμα

ἐνὸς ἐνεπιγράφου λίθου, τοῦ ἀρχαιοτάτου πάντων τῶν μέχρι τοῦδε εὑρεθέντων ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς ταύταις, οὗ τὸ παράδοξον σχῆμα θέλοντες νὰ καταλάβωμεν ἐτρέπημεν παρὰ τὸ ἔθος ἡμῶν εἰς παραβολωτάτην τινὰ εἰκασίαν, δι' ἧς ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι ἐκτησάμεθα ἐν τῷ λίθῳ τούτῳ ἐν τῶν σεβασμιωτάτων λειψάνων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἄν δὲ τὸ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς εἰκασίας σχεδιασθῆν (ὡσαύτως ἐν ξυλογραφίᾳ) μηχανήμα θεωρηθῇ παρὰ τῶν ἀρχαιολόγων ἀπρόσφορον καὶ ἡ ὄλη ἐπιβολὴ ἡμῶν κατακριθῇ ὡς ματαία, θὰ μᾶς γίνῃ τοῦτο καλὸν μάθημα, ἵνα μὴ καὶ δευτέρον ποτε ἐξ ἀμίλλης πρὸς ἄλλους ὁμοτέχνους κατενεχθῶμεν εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἄλλ' ἄλις προσιμίων. Ἐλθωμεν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα.

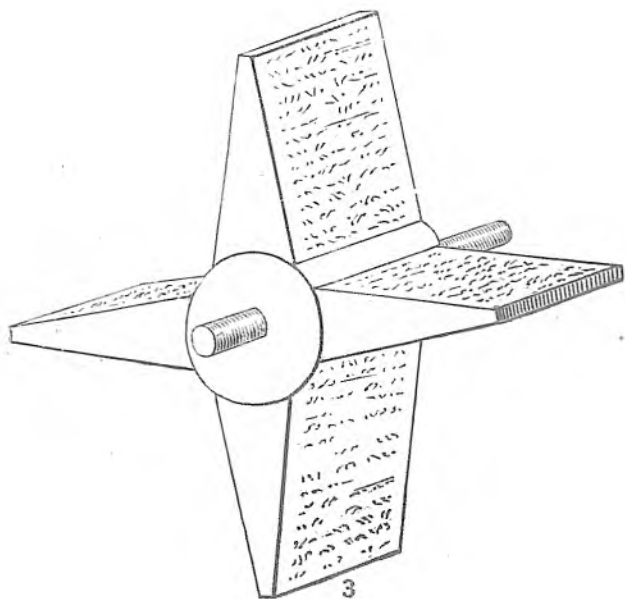
Ὁ λίθος, ὃν Πεντελήσιος, μέγεθος ἔχει τὸ πενταπλοῦν τοῦ ἐν τῷ ἀπεικασματι, σχῆμα δὲ πυραμιδοειδὲς περίπου (1) καὶ ἐπιγεγραμμένας τὰς δύο πλατυτέρας ἐπιφανείας, ἀλλὰ ἀνάποδα ἤτοι σχετικῶς κατακέφαλα ἐν ἐκατέρᾳ αὐτῶν ὡς δεκνύουσι τὰ παρατιθέμενα ἐνταῦθα ὑπ' ἀρ. 1 καὶ 2 ξυλογρα-

φήματα. Ταῦτα δέ, τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἀνάποδον τῆς γραφῆς, γράμμασι τοῦ ἔκτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, μὲ ἤγαγον εἰς τὴν εἰκασίαν, ὅτι ὁ λίθος ἴσως εἶναι λειψάνον μικρὸν τῶν τεθρυλλημένων ἀξόνων καὶ κύρβων τῆς νομοθεσίας τοῦ Σόλωνος, καὶ ἂν μὴ τεμάχιον αὐτῶν τῶν πρωτοτύπων, ἀντίγραφον ὅμως σύγχρονον τοῦ νομοθέτου, μόνον

(1) Εἰ καὶ πολὺ ἠρωτηρίασθη ὁ λίθος κατὰ τὸ κάτω πλατυτέρον του μέρος καὶ κατὰ τὰ δύο πλάγια, τὰ ὅποια ὑποθέτομεν ἐξ ἀρχῆς ἄγραφα, διεσώθη ὅμως ἂνω ἐν μικρὸν ἐπίπεδον καὶ στενὸν μέρος τῆς ποτὲ κορυφῆς του, ἐκεῖ ἐνθα ἐθέσαμεν τὰ στοιχεῖα α καὶ α'.

ὅτι δὲν βλέπομεν ἐδῶ καὶ τὴν ἱστορουμένην βου-
στροφηδὸν γραφὴν (1). Εἰς ταύτην τὴν εἰκασίαν
πολὺ θαρβραλέωτερον θὰ ἐφερόμεν, ἂν κατώρθουν
νὰ ἀπαρτίσω ἐκ τῶν πρὸ ἐμοῦ ὀλίγων γραμ-
μάτων μίαν ἢ δύο λέξεις σημαντικὰς, αἱ ὁποῖαι
νὰ εὐρίσκωνται καὶ εἰς τὰ μέχρις ἡμῶν διασωθέντα
ἀλλαχόθεν ἀποσπασμάτια τῶν Σολωνείων νόμων.
Ἄλλ' ἀφοῦ τοῦτο δὲν κατώρθωσα, πλὴν ἐνὸς ἀση-
μάντου καὶ τούτου ἴσως ὄχι ὀλοκλήρου ἀπαρεμφά-
του, τοῦ ΝΕΣΘΑΙ, ἠναγκάσθην νὰ στρέψω τὴν
προσοχὴν μου ἰδίως εἰς τὸ σχῆμα τοῦ λίθου, καὶ ἐν-
θυμηθεῖς, ὅτι πᾶσαι αἱ ἀρχαῖαι εἰδήσεις αἱ περὶ τῶν
ἄξόνων καὶ κύρβειων εἶναι σκοτεινὰ καὶ εἰς δεινὴν πρὸς
ἀλλήλας ἀντίφασιν (2) (δι' ὃ καὶ οἱ νεώτεροι φιλόλογοι
διαφόρους περὶ τοῦ πράγματος γνώμας ἔχουσι (3)),
ἐτόλμησα νὰ ἐφεύρω ἐν μηχανήματι, ἐν ᾧ νὰ ὑπάρχη
ἄξων ὀριζόντιος, (ὄχι ὡς συνήθως ὑποτίθεται κά-
θετος), πρὸς δὲ καὶ τὸ δυνατὸν τοῦ νὰ ἀναγινώσκη-
ται ὀρθῶς ἢ ἀνάποδος γραφὴ, καὶ τοῦτο σχεδιάσας
παραδίδω εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινού. Νομίζω, ὅτι πρὸ

(1) Ἄρποκρατ. ἐν λ. Ὁ κάτωθεν νόμος.

(2) Ἴδε αὐτὰς σχεδὸν πάσας συνηγμένας ἐν K. F. Hermann, griech. Staatsalterth § 107, 1-4, καὶ ἐν Wachsmuth, d. St. Ath σ. 495 καὶ 534-6.

(3) Ἴδε τὰ ἐν τῷ προπαρατεθέντι βιβλίῳ τοῦ Hermann ἐκτεθει-
μένα. Προβλ. καὶ Gilbert, griech. Staatsalterth I, σ. 140, ἵνα μὴ
τῶν πολλῶν ἰδίᾳ ἐκδομένων πραγματειῶν μνημονεύσωμεν, ὧν τὰς
νεωτάτας ἀναφέρει ὁ G. Busolt, ἐν τῇ πρὸ μικροῦ ἐκδοθείσῃ Griech.
Geschichte αὐτοῦ, Gotha, 1885.

τοιούτου τροχοῦ, ἄνευ στεφάνης, ἰστάμενός τις κατὰ
τὴν κατατομὴν αὐτοῦ (en profil) καὶ στρέφων τῇ χειρὶ
τὰς πυραμοειδεῖς ἀκτῖνας εἴτε κνήμας αὐτοῦ μίαν
μετὰ τὴν ἄλλην, θὰ βλέπη καὶ θ' ἀναγινώσκη ὀρθῶς
τὰς εἰς ὄψιν του ἐρχομένας δύο ἐπιγεγραμμένας πλα-
τείας ἐπιφανείας τοῦ εἴτε λιθίνου εἴτε χαλκοῦ εἴτε
ξυλίνου σκεύους. Τώρα ἂς ὀνομάσῃ τις, ἂν θέλῃ,
τὸ ὄλον τοῦ μηχανήματος ἄξωνα ἢ μόνον τὰς ἀκτι-
νάς του, ὡς οὔσας περὶ ἄξωνα, δὲν διαφέρομαι,
οὔτε γνωμοδοτῶ περὶ τοῦ ἂν διασταλτέοι πάντως
τῶν κύρβειων οἱ ἄξωνες ὡς τι ἕτεροῖον· ἀλλὰ παύω
τὸν λόγον, εὐχόμενος μόνον νὰ μὴ συνεχύκησα ἐπὶ
πλέον τὰ πράγματα τὸ ἐμὸν μέρος, εἰπὼν ὅσα εἶπα.

11.

Τελευταῖον σήμερον λίθον ἐκδίδω ἐν πανομοιο-
τύπῳ (ὄρα παρενθ. πίνακα) ἀπεικάζματι ἐκεῖνον,
ὃν ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τῆς ἐφημερίδος ταύ-
της (σελ. 168) εἶπα, ὅτι δὲν ἠδυνήθην τότε νὰ
ἐπανεύρω. Ἄνευρέθη ὕστερον, κείμενος ἐν τῇ αὐτῇ
τοῦ ἐνταῦθα Ἐθνικοῦ Μουσείου. Μέγεθος ἔχει τὸ
πενταπλοῦν τῆς δοθείσης εἰκόνας. Εἶναι δὲ Ὑμητ-
τιος, κολοβός, ὡς ὁρᾶται, τὰς δύο πλευράς, ὑπο-
κάτωθεν λεῖος, πλὴν ἐνὸς μικροῦ κοιλώματος, καὶ ἡ
προέλευσίς του, ἂν δὲν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἐξ
Ἀθηνῶν, καὶ δὴ ἐκ τῆς ἐν ὁδῷ Ἀδριανοῦ οἰκίας
τοῦ ποτὲ ἱεραποστόλου Κίγγ (ἐκ τοῦ λιθοστρώτου
τῆς αὐτῆς).

Τὰ μὲν ἐπ' αὐτοῦ κύρια ὀνόματα, ὡς βλέπει πᾶς
τις, εἶναι ἐγκεχαραγμένα καθ' ὃν τρόπον καὶ τὰ
ἐπὶ τοῦ πρότερον ἐκδοθέντος λίθου, ἕως καὶ κατὰ
τὴν παραξενίαν ἐκεῖνην, καθ' ἣν ἐκ τῶν περὶ τὰ
μέσα ὀνομάτων, δύο, τὸ ἐν καταντικρὺ τοῦ ἑτέρου
ἀντίστροφον καὶ συμπλεκόμενον ἐν τῇ καταλήξει
ἐχαράχθη. Διαφέρει δὲ ἐκεῖνου τοῦ λίθου οὗτος
κατὰ δύο τινά· α^{ον} λείπουσιν ἐδῶ τὰ ΔΙΙ καὶ ΔΙΙΣ.
β^{ον} ἔχει οὗτος δύο αὐλακας βαθυτέρας, αἱ ὁποῖαι
προφανῶς συγκοινωνοῦσιν ἀλλήλαις καὶ τινι ἄλλῃ
τετραγωνικῷ κοιλώματι διὰ μικρῶν αὐλακίων.

Πλειότερα δὲν λέγω, διότι ἤθελαν εἶναι μύρον
ἐπὶ φακῇ. Μόνον τοῦτο ἔτι ὡς ἀναγκαῖον προσθέτω,
ὅτι κατ' αὐτὰς ἐκ τῆς ἀνασκαφῆς τῆς πυρποληθεί-
σης ἀγορᾶς προῆλθε καὶ τρίτος ἄλλος ὁμοῖος λίθος,

ὅν ὅμως δὲν κρίνω ἄξιον νὰ πανομοιουτυπήσω ἐν-
ταῦθα. Ἄρκει νὰ εἶπω, ὅτι εἶναι Ὑμήττιος καὶ αὐτὸς
καὶ κολοβός, μικρότερος δὲ τῶν ἄλλων δύο, καὶ ἔχει
ἐν μικροτέρα ἀταξία, γράμμασιν ὅμως διαφόρων με-
γεθῶν καὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, τὰ ἐξῆς κύρια
ὀνόματα, καθ' ὅσον ἠδυνήθη νὰ τ' ἀναγνώσω.

.....
... Ἀπολλω(ν . .
... Εὐκλη . .
... | + . / . . .
... η)ναιο . . .
Μ)ηνοφ . . . $\frac{\text{Φιλ} . .}{\text{Εὐκ} . .}$

Ἀπολ . . .
... λε . . Σωισι . . .
... πο . . Λεωσ . . .
... πε . . Μενε ; . .
... . . . Ἀπο
.....

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 17 Νοεμβρίου 1885.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΚΡΑΤΗΡ ΕΞ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

(Πίν. 11 καὶ 12).

Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο συνεκολλήθη ἐκ πλείστων τε-
μαχίων ἀνακαλυφθέντων κατὰ τὰς πρὸ τῆς ἀνατο-
λικῆς προσόψεως τοῦ Παρθενῶνος ἀνασκαφὰς τοῦ
1882 καὶ 1883. Πλὴν τῶν μερῶν, τὰ ὅποια, ὡς
ἐν τῇ εἰκόνι φαίνεται, ἐλλείπουσι, δὲν εὐρέθη καὶ
ἡ βάσις, τῶν δὲ λαβῶν μόνον τῆς ἐτέρας μέρος μι-
κρόν εἶναι ἀρχαῖον. Αἱ μορφαὶ εἶναι ἐρυθραὶ ἐπὶ
μελανοῦ ἐδάφους. Ὑψος τοῦ ἀγγείου ἄνευ τῆς νεω-
τέρας βάσεως καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῆς δακτυλίου 0,36
περίπου, ὕψος τῶν μορφῶν τοῦ μὲν Θησεῦς, Μί-
νωος καὶ Ἀριάδνης 0,185 περίπου, τῶν δὲ τῆς
ἄλλης ὄψεως ὀλίγον τι μεγαλιότερον ἕνεκα τῆς ἐλ-
λείψεως τοῦ περιστυλίου, ἦτοι 0,187 περίπου· διά-
μετρος τοῦ στομίου περιλαμβανομένου καὶ τοῦ πά-
χους τῶν χειλέων 0,44. Τὸ ἀρχικὸν ὕψος τοῦ κρα-
τῆρος μετὰ τῆς βάσεως, ἐὰν κρίνωμεν ἐξ ἄλλων
ἀγγείων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, θὰ ἦτο 0,44 ἢ 0,45
περίπου. Αἱ εἰκόνες ἐγένοντο κατὰ $\frac{1}{5}$ περίπου μι-
κρότεραι τοῦ πραγματικοῦ μεγέθους.

Ἡ παράστασις ὁλόκληρος εἶναι μία, διαιρεῖται
ὅμως ἀκριβῶς εἰς δύο μέρη, καὶ τὸ μὲν ἓν, ἐν ᾧ ὁ
Θησεὺς καταβάλλει τὸν Μινώταυρον παρόντων τοῦ
Μίνω καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἦτις κρατεῖ στέφανον

ὅπως στεφανώσῃ τὸν ἥρωα, χαρακτηρίζεται διὰ
τῶν εἰς τὰ ἄκρα δύο κίωνων, τῶν ὑποβασταζόντων
ἐπιστύλιον, ὡς ἴδιον οἶκημα, ἦτοι ὁ λαβύρινθος ἐν
ᾧ κατῴκει τὸ θηρίον (1)· ἐν τῷ ἐτέρῳ παρίστανται
ὡς θεαταὶ ἥρωες ἀττικοί. Ἐξωτερικῶς συνδέονται
τὰ δύο μέρη διὰ τοῦ Ὀρνέως, ὅστις ἐκτείνει τὴν
δεξιὰν πρὸς τὴν κυρίαν σκηνὴν εἰς σημεῖον θαυμα-
σμοῦ ἢ καὶ ἐνθαρρύνων τὸν συμπατριώτην του·
οὐχ ἦττον καὶ αἱ ἄλλαι τρεῖς μορφαὶ αἱ ἐπόμεναι
αὐτῷ δὲν μένουσιν ἀδιάφοροι, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς
παρατηροῦσι τὰ συμβαίνοντα.

Καθ' ἑαυτὴν οὐδὲν νέον παρέχει ἡ παράστασις
οὔτε ἐν ταῖς λεπτομερείαις οὔτε ἐν τῷ συνόλῳ·
ἀκολουθεῖ καὶ αὐτὴ τὸν ἀρχαῖον τύπον, ὅστις ἐνω-
ρίτατα μορφωθεὶς διετέλεσεν ἐπαναλαμβανόμενος
μετὰ μικρῶν παραλλαγῶν ἐπὶ πάντων σχεδὸν τῶν
μνημείων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν ἐσχά-
των χρόνων τῆς ἑλληνικῆς τέχνης· ἡ μονοτονία
ἐν τοῖς προσώποις καὶ ἐν ταῖς στάσεσι καὶ κινήσε-

(1) Πρὸς. O. Jahn *Archaeol. Beitr.* σ. 266: ὁ τόπος ὅπου ὁ
Θησεὺς καταπαλαίει τὸν Μινώταυρον δηλοῦται ἐπὶ τῶν ἀγγείων πολ-
λάκις διὰ κίονος, ἐφ' ἑνὸς δὲ διὰ πύλης βασταζομένης ὑπὸ δύο κίωνων
(Gerhard *Ant. Bildw.* 117, 1).